

Pero deixém caure un vel ben espés sobre un cuadro tant llastimós y plé de punches.—

«Y eixint d' este laberinto
Sinse pena y sinse gloria,
Vechám lo que diu la historia
En l'atre *misterio quinto.*»

(*El cual tindrà cabuda en la donsayna que vé.*)

EL MON Y YO.

(*Conclusió.*)

Me presente, pues, en lo mon tiránla de poeta; fas á grapats ma comedia, ó per millor dir, *trachedia*; pregunte quins eren en Valensia els millors intelichents pera quem donaren el seu bot sobre si era ó no bóna; men nomenen quatre, entre ells un frare de Sen Domingo, y un' atre Escolapio: este em digué que no valia res, y pera probarme la seua opinió m' afechí estes paraules, que may olvidaré; com vol vosté que siga bona eixa *trachedia*, quant vosté es un moñicot, yo estic fentne una fá deu anys, y encara no l' ha acabá? Els atres me digueren lo mateix en millors raons, y yo empeñat en que la *trachedia* era bona. Asó suiria capa l' añ 1831. Al cap de molt temps, aná á Valensia un cómic de fama que li dien Viñoles; en seguida li done la *trachedia* pera quem diguera lo que li pareixia, la llixqué, li agradá molt, em